

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 kwietnia 2013 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi zasądził od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz S. J. kwotę 32.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 18 sierpnia 2010 roku oraz kwotę 4.000 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powyższe rozstrzygnięcie zostało oparte na ustaleniu, że powód S. J. po nabyciu pojazdu marki O. (...) zawarł z pozwanym umowę ubezpieczenia autocasco na sumę ubezpieczenia w kwocie 32.000 zł. Wobec kradzieży pojazdu w trakcie trwania umowy, a zatem zaistnienia jednego z ryzyk ubezpieczeniowych, Sąd uznał powództwo za uzasadnione na mocy art. 805 § 1 k.c. O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c.

Od wskazanego wyroku apelację złożył pozwany zaskarżając go w części, co do pkt 1 ponad kwotę 27.000 zł oraz w zakresie kosztów postępowania w całości.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego wskutek naruszenia przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 233 k.p.c. poprzez dokonanie oceny dowodów w sposób niewszczęstronny, bowiem z pominięciem zapisów polisy nr (...) z dnia 16 lutego 2010 roku obejmującej szkody powstałe po dacie jej zawarcia oraz której suma ubezpieczenia opiewała na kwotę 27.000 zł. Postanowienia powołanej polisy wskazują, że kwota 27.000 zł jest sumą ubezpieczenia w okresie, kiedy szkoda powstała, natomiast suma ubezpieczenia 32.000 zł wynikała z polisy z dnia 17 lutego 2009 roku.

Skarżący wniósł o zmianę punktu 1 zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w części ponad kwotę 27.000 zł, a w konsekwencji rozstrzygnięcie o kosztach postępowania z uwzględnieniem treści art. 100 zd. 1 k.p.c. i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego, a ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja jest uzasadniona.

Słusznie zarzuca skarżący, że ustalenia Sądu Rejonowego pozostają w sprzeczności z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego w części odnoszącej się do ustalenia, że w czasie zdarzenia – kradzieży pojazdu - powód miał zawartą z pozwanym umowę ubezpieczenia autocasco opiewającą na sumę ubezpieczenia w kwocie 32.000 zł.

Wprawdzie w pozwie powód powołał się na polisę potwierdzającą zawarcie umowy ubezpieczenia na sumę ubezpieczenia 32.000 zł, ale obejmowała ona okres ubezpieczeniowy od dnia 17 lutego 2009 roku do dnia 17 lutego 2010 roku. Do zdarzenia zaś w postaci kradzieży pojazdu doszło w dniu 21 kwietnia 2010 roku, a zatem w dniu, kiedy powołana umowa ubezpieczenia nie obowiązywała. Już zatem na podstawie tak zakreślonych okoliczności faktycznych przez stronę powodową powództwo mogło ulec oddaleniu przez Sąd Rejonowy.

W toku postępowania pozwany przyznał, że w okresie, kiedy doszło do kradzieży pojazdu miał zawartą z powodem umowę ubezpieczenia na kolejny rok (za okres od 17.02.2010r. do dnia 17.02.2011r.) na sumę ubezpieczenia 27.000 zł, która znajduje się w załączonych przez pozwanego aktach szkodowych. Wobec powyższego ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego co do obowiązującej umowy ubezpieczenia i sumy ubezpieczenia w dniu kradzieży należało zmienić, jako błędne. W pozostałej części ustalenia te są prawidłowe i Sąd Okręgowy uznaje je za własne.

Prawidłowe ustalenie, że w dniu kradzieży pojazdu suma ubezpieczenia wynikająca z umowy ubezpieczenia wynosiła 27.000 zł, a nie 32.000 zł powoduje, że powód nie mógł domagać się od pozwanego zapłaty tytułem odszkodowania z powodu utraty pojazdy przekraczającej sumę ubezpieczenia tego pojazdu. Na mocy art. 824 § 1 k.c., jeżeli nie umówiono się inaczej, suma ubezpieczenia ustalona w umowie stanowi górną granicę odpowiedzialności ubezpieczyciela. W sprawie brak jest dowodów na to, aby strony uzgodniły, że granica odpowiedzialności pozwanego

może przenosić ustaloną sumę ubezpieczenia. Górna granica odpowiedzialności pozwanego stanowiła zatem suma ubezpieczenia wynikająca z umowy ubezpieczenia obowiązującej w dniu kradzieży pojazdu.

W tym miejscu odnieść należy się do stanowiska powoda zawartego w odpowiedzi na apelację, z której wynika, że pozwany przyznał, iż zawarł z powodem umowę ubezpieczenia i w sprzeciwie od nakazu zapłaty nie podniósł zarzutów dotyczących niezasadności roszczeń powyżej kwoty 27.000 zł. Zauważyć jednak należy, że kwestia zawartej umowy ubezpieczenia, jej okresu obowiązywania, sumy ubezpieczenia, a także daty zdarzenia objętego ochroną ubezpieczeniową należy do zagadnień prawa materialnego, które Sąd rozpoznający sprawę jest obowiązany badać z urzędu.

Stosownie do opisanego rezultatu kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy dokonał jego zmiany opierając się na regulacji art. 386 § 1 k.p.c.

Zmiana rozstrzygnięcia co do głównego przedmiotu sporu wymagała modyfikacji orzeczenia o kosztach postępowania pierwszoinstancyjnego. Ostatecznie powód wygrał proces w 84,3 % (27.000 zł / 32.000 zł). Tytułem kosztów procesu powód poniósł kwotę 4.000 zł (2.400 zł kosztów zastępstwa procesowego przez adwokata, 1.600 zł opłaty od pozwu). Pozwany z tego tytułu poniósł łącznie kwotę 3.193,19 zł, z czego 2.417 zł kosztów zastępstwa procesowego wraz z opłatą od pełnomocnictwa oraz kwotę 776,19 zł tytułem zaliczek na wynagrodzenie biegłego. Łącznie tytułem kosztów procesu obie strony poniosły zatem 7.193,19 zł. Kwotę tę należy rozliczyć pomiędzy stronami w stosunku, zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów wyrażoną w art. 100 zd. 1 k.p.c. Ponieważ powód przegrał proces w 15,7 % to winien ponieść 1.129,30 zł tytułem kosztów procesu (7.193,19 x 15,7%). Ponieważ powód poniósł z tytułu kosztów procesu kwotę 4.000 zł, a powinien ponieść jedynie 1.129,30 zł, to pozwany winien mu zwrócić różnicę 2.870,70 zł (4.000 zł - 1.129,30 zł).

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Pozwany poniósł kwotę 550 zł, na którą złożyły się kwota 250 zł opłaty od apelacji oraz kwota 300 zł wynagrodzenia pełnomocnika pozwanego na mocy § 6 pkt 3 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz.U. z 2013r. nr 490).